

«فرهیختگان» از بی کیفیت بودن پوشاک مدارس

و گرانی افسار گسیخته سرویس ها گزارش می دهد

لباسی ساماندهی برتن شما گشاد است

فرهیختگان

طبق اصل ۳۰ قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران، تحصیل تا مقطع متوسطه یعنی تا پایان دوره دوم متوسطه باید رایگان باشد و امکانات و لوازمی که برای این امر نیاز است باید تهیه شود. اگر شهریه مدارس نمونه دولتی، هیئت امنایی و تیزهوشان و حتی اگر کمک به مدرسه های اجباری و گاه و بیگاه برخی مدارس دولتی را هم نادیده بگیریم، به مدرسه رفتن لوازم جانبی دیگری هم دارد که آن ها در سایه غفلت آموزش و پرورش و سایر نهادهای ذی ربط بالای جیب خانواده دانش آموزان شده است، تا طعم واقعی آموزش رایگان به هیچ وجه احساس نشود. معضل تهیه لباس فرم مدارس و مشکلاتی که به وجود آورده است، قیمت بالای آن در مقایسه با کیفیت پائین و تولیدی هایی که اکثر اوقات قیمت تولیداتشان بالاتر از نرخ مصوب آن سال است و از طرف دیگر عدم ساماندهی یکپارچه سرویس مدارس در همه شهرها و کشمکش هایی که هر ساله میان چندین ارگان برای تعیین نرخ این سرویس ها صورت می گیرد، باعث می شود که خانواده و دانش آموزان هر ساله تا دقیقه نود برای تعیین و تکلیف این موارد سردرگم باشند و در واپسین لحظات هم با قیمت های هنگفت شگفت زده شوند.

ابهام در قیمت گذاری سرویس مدارس

شورای شهر و شهرداری تهران، متولی ساماندهی و تخصیص سرویس های ایاب و ذهاب مدارس در پایتخت هستند. شورای شهر همواره بر این موضوع تأکید دارد که تغییر و افزایش هزینه سرویس مدارس در سال های اخیر در محدوده ۲۵ تا ۴۵ درصد نسبت به سال قبل بوده است. با این حال، به دلیل نبود یک لیست جامع و دقیق از هزینه های مصوب سال های گذشته، امکان بررسی شفاف و مستند این ادعا چندان فراهم نیست. این در حالی است که مسئولیت قیمت گذاری سرویس مدارس در تهران بر عهده شورای شهر و تأمین ناوگان حمل و نقل بر عهده شهرداری تهران است؛ بنابراین انتظار می رود این دو نهاد هر ساله مصوبات روشن و قابل دسترسی ارائه دهند تا روند تغییرات برای خانواده ها و کارشناسان قابل پیگیری باشد.

از ثبت نام آسان تا افزایش قیمت های نجومی

توانسته این مشکل را تا حد زیادی برطرف کند. اکنون رانندگان و خودروها پیشاپیش در سامانه ثبت می شوند و والدین از همان ابتدا اطمینان بیشتری نسبت به هویت و صلاحیت راننده دارند. این موضوع، از منظر امنیت و سلامت دانش آموزان، نقطه قوت مهمی به شمار می رود. با این حال، تجربه چند سال اخیر نشان داده که برخی حوزه ها هنوز نیازمند تکمیل و تقویت هستند.

مسار یکی از دانش آموزان که در این سامانه ثبت نام کرده است به «فرهیختگان» گفت: «سال های گذشته به این نحو بود که برای تهیه سرویس مدرسه به مدرسه مراجعه می کردیم و مدرسه اعلام می کرد که با یک شرکتی قرار داد بسته است و نماینده آن شرکت معمولاً در مدرسه حضور داشت و ثبت نام اولیه را انجام می داد. تقریباً یکی دو هفته اول مدرسه خدمت رسانی با مشکلاتی مواجه می شد و تا هماهنگی ها کامل شود و شرایط به ثبات برسد مدتی طول می کشید. اما این سامانه از این جهت که در آن وضعیت راننده از پیش تعیین شده و خود و خودروی او در این سامانه

جابه جایی کودکان استثنایی

علی رغم قانون، رایگان نیست

طبق ماده ۳۶ آیین نامه اجرایی حمل و نقل دانش آموزان مصوب سال ۱۴۰۲، سرویس ایاب و ذهاب مدارس برای دانش آموزان استثنایی باید رایگان باشد و دولت باید در ردیف بودجه هر سال برای این بخش تعیین بودجه کند. در سال گذشته ۴۰۰ میلیارد تومان به این امر اختصاص داده شده است، اما با وجود حمایت ها و طرح هایی که برای این دانش آموزان وجود دارد، در سال های اخیر، در برخی شهرستان ها و مناطق کشور شاهد تجمعاتی هستیم که نشان می دهد این امر تحقق نیافته است و خبری از سرویس ایاب و ذهاب رایگان برای این دانش آموزان نیست. در برخی موارد گزارش ها نشان می دهد که علی رغم حمایت دولت برای این موضوع، مبلغ بیشتری از خانواده این دانش آموزان به بهانه سختی بیشتری که جابه جایی این دانش آموزان دارد گرفته می شود. باید بر این بخش نظارت ویژه صورت بگیرد که حمایت از این دانش آموزان از بین نرود.

مدارس برای کسب سود

با تولیدی ها قرارداد می بندند

شاید هزینه حمل و نقل و سرویس مدارس شهر به شهر با توجه به ویژگی های خاص هر شهر متفاوت باشد. خیاطان هم دارای صنف مشخصی هستند و نماینده آن ها در جلسه هماهنگی قیمت گذاری لباس فرم مدارس حضور دارد و از جزئیات برای اجرت تحویل خیاطی خیاطان گزارش می دهد و حدود اجرت خیاطان هم مشخص می شود. با این حال، در برخی مناطق برای اینکه مدارس از تهیه لباس فرم هم سودی به جیب بزنند و درآمدی داشته باشند، با تولیدی های خاص قرارداد می بندند و همه دانش آموزان را برای تهیه لباس به آنجا ارجاع می دهند و آن تولیدی هم با بهانه هایی مثل قیمت بالای پارچه، نوع خاص دوخت و اجرت بالای خیاط برای تولید لباس، لباسی که نه از کیفیت پارچه مناسبی برخوردار است و نه کیفیت دوخت مناسبی دارد را با قیمتی نامتعارف به دانش آموزان ارائه می دهد و دانش آموز هم ملزم به خرید آن لباس است.

برخی مدارس هر سال لباس فرم خود را تغییر می دهند. به همین علت برای سسال پیش رو از سوی آموزش و پرورش به مدارس ابلاغ شده است که اگر لباس فرم سال گذشته کماکان قابل استفاده است، الزامی برای تهیه لباس فرم جدید نداشته باشند و به دانش آموزان اجازه استفاده از لباس فرم سال گذشته داده شود.

ارگان های قیمت گذارقافیه را به تاکسی های اینترنتی باخته اند

در حالی که آموزش و پرورش ورودی به مسئله سرویس ایاب و ذهاب نمی کند، ارگان ها و سازمان های مختلفی برای سامان دادن به این بخش، به آن ورود کرده اند. شورای شهر و شهرداری تهران که خود را متولی اصلی و قیمت گذار و نظارت کننده در این بخش می داند و باید به طور گسترده بر قیمت گذاری حمل و نقل عمومی در تهران نظارت داشته باشند، اما علاوه بر شهرداری، تاکسی های اینترنتی هم وجود دارند که قیمت گذاری های خاص خود را دارند و قیمت گذاری آن ها بسیار متفاوت تر از قیمت گذاری های شهرداری است. این موضوع تا جایی ادامه یافته است که در سال های اخیر رانندگان ترجیح می دهند به جای کار کردن با نرخ مصوب شورای شهر، در تاکسی های

نکته قابل توجه دیگر آن است که سامانه سپند، به دلیل ساختار متمرکز خود، ظرفیت بالایی برای تبدیل شدن به مرجع اصلی اطلاعات در این حوزه دارد. انتشار عمومی جداول نرخ گذاری بر اساس مسافت، تعداد دانش آموزان و شرایط مناطق مختلف می تواند به والدین کمک کند تا بهتر متوجه سازوکار تعیین قیمت ها شوند. حتی امکان دارد در آینده با اتصال این سامانه به سامانه های دیگر حوزه حمل و نقل، داده های دقیق تری در اختیار سیاست گذاران قرار گیرد و تصمیم گیری ها منطقی تر شود. به طور کلی، باید ادعان کرد که سامانه سپند نسبت به روش های سنتی گذشته پیشرفت قابل ملاحظه ای به حساب می آید و توانسته نظم و انضباط بیشتری به موضوع سرویس مدارس بدهد. اما اگر بخش مالی و گزارش دهی آن تکمیل شود و جزئیات پرداخت ها و هزینه ها شفاف تر گردد، این سامانه می تواند به الگویی موفق در سطح ملی تبدیل شود؛ الگویی که هم به خانواده ها آرامش خاطر می دهد و هم به مدیران شهری و آموزشی کمک می کند تا برنامه ریزی دقیق تری در حوزه حمل و نقل دانش آموزی داشته باشند.

مسائل مربوط به لباس فرم به مدارس کره خورده است

هزینه های گزاف و پرخرج آموزش فقط به وسیله ایاب و ذهاب و سرویس مدارس محدود نمی شود. یکی دیگر از معضلات دانش آموزان تهیه لباس فرم مناسب با کیفیت و با قیمتی منطقی و به صرفه است. معضل لباس فرم مدارس مشکلی است که تازه از بدو ورود به حیاط مدرسه آغاز می شود و از الزامات حضور دانش آموز به مدرسه است. بعد از ورود به مدرسه مشکل لباس فرم نمایان می شود که به دلیل مسائل و حواشی گسترده ای که دارد، همه ساله برای دانش آموزان و اولیای آن ها سختی و مشکلاتی را به وجود می آورد. این معضلات مستقیماً با نظارت آموزش و پرورش بر عملکرد مسدارس و مدیران ارتباط دارد، نمی توان گفت نحوه رسیدگی به آن بر گردن خود دانش آموز و مدرسه آن هاست.

کیفیت پارچه به کاررفته در لباس فرم تعریفی ندارد

نوع دوخت، پارچه و رنگ آن باید به نحوی باشد که دانش آموز در آن اذیت نشود. لباسی که دانش آموز برای هشت ساعت در طول روز از آن استفاده می کند باید دارای کیفیتی باشد که در آن اذیت نشود، باعث تعریق بیشتر نباشد و در کل کیفیت مناسبی داشته باشد. اما غالب لباس های فرم مدارس از پارچه های بی کیفیت پلاستیکی است و حتی در مواردی تولیدی ها برای کاهش قیمت و سود بیشتر از پارچه های بی کیفیت ملحفه ای استفاده می کنند و تولیدات آن ها حتی بسیار دور تر از کیفیت متوسط است. مادر یکی از نوآموزان کلاس اولی می گوید: «ایام مدرسه غیر از زمستان تقریباً هوا گرم است. باید لباسی که برای فرم مدارس فرزندانمان تهیه می شود از کیفیت خوبی برخوردار باشد که اذیت نشوند. اما بعد از مراجعه به تولیدی لباس فرزندم متوجه شدم که کیفیت پارچه ای که به کار می گیرند بسیار پایین و با درصد پلاستیک بالایی است. جنس آن هم به جای اینکه پارچه مناسب دوخت لباس باشد، شبیه پارچه های ملحفه ای ارزان قیمت بود.» همچنین نوع دوخت و مدل دوختی که در این تولیدات به کار گرفته می شود معمولاً به دلیل نیاز به سرعت بالا در تولید با کیفیتی پایین انجام می شود.

دانش آموزانی که با وسایل

باری به مدرسه می روند

رسیدگی و سامان دهی سرویس های ایاب و ذهاب نباید صرفاً معطوف به شهرهای بزرگ و کلانشهر ها باشد. در برخی شهرستان های حاشیه ای کشور و مناطق کم برخوردار همیشه شاهد کمبود امکانات آموزشی هستیم. در کنار معضلات مربوط به آموزش دانش آموزان این مناطق، نبود سرویس ایاب و ذهاب در این مناطق هم به معضلات حوزه آموزش افزوده شده است. نباید نسبت به مناطق کم برخوردار بی توجه بود و نظارتی بر کیفیت ارائه خدمات در این مناطق وجود نداشته باشد. در بسیاری از این شهرستان ها خصوصاً در شهر های استان سیستان و بلوچستان کمبود وسیله نقلیه عمومی و نبود نظارت و ساماندهی در این بخش باعث شده که بسیاری از دانش آموزان برای جابه جایی از وسایل نقلیه باری استفاده کنند و خیلی از دانش آموزان هم به دلیل نبود امکانات مناسب از تحصیل باز بمانند.

دولت باید کمک کند تا لباس بی کیفیت گران قیمت نباشد

قیمت هایی که برای لباس فرم از دانش آموزان گرفته می شود، بیشتر از مشابه همان لباس در بازار است. لباس های مدارس غالباً از جنس پارچه مناسب و با کیفیتی نیست، اما برای همان لباس که نه کیفیت مناسبی دارد و نه دوخت مناسبی دارد، بیشتر از قیمت معقول و معمول هزینه دریافت می شود. در گفت وگویی که با اولیا داشتیم، می گویند: «قیمت لباس فرم مدرسه ای که معرفی شده است و باید آن را تهیه کنیم یک میلیون و هفتصد هزار تومان است، همچنین تولیدی ای که لباس را می دوزد به دلیل اینکه در طول سال مقنعه خراب و نخ نما می شود و...، می گوید که حتماً دو تا مقنعه بخریم و باز هم به آن قیمتی که گفتم افزوده می شود.» مادر دیگری هم تقریباً از همین مقدار قیمتی می گوید: «لباس فرم مدرسه دختر من یک میلیون و ۸۰۰ هزار تومان است.» همچنین مادر یکی از دانش آموزان دبستان پسرانه می گوید: «لباس فرم مدرسه فرزندم یک میلیون و ۴۵۰ هزار تومان اعلام شده است.» این در حالی است که آموزش و پرورش قیمت مصوب شده برای شهر تهران، لباس فرم مدارس دخترانه در تمام پایه ها را در بازه قیمتی ۵۴۸ هزار تومان تا ۸۲۵ هزار تومان اعلام می کند. مسئله لباس فرم مدارس، موضوع کم اهمیتی نیست و باید از سوی آموزش و پرورش بر فرایند تولید و توزیع و قیمت گذاری آن نظارت دقیق اعمال شود.